

Sexe fora de norma

**Literatura eròtica
feminista**

LLEGIR EN CATALÀ
ASSOCIACIÓ D'EDITORIALS INDEPENDENTS

Raig verd
editorial

T'estima

Phobos

Estimada D,

Trobava molt a faltar la teva prosa divertida i esbojarrada per parlar de sexe. Ara que no hi ets, a l'institut, s'han acabat els «divendres degenerats» després del pati. Ho hem dit mil vegades, però em sembla molt especial l'ambient de confiança que vam anar forjant entre totes setmana rere setmana. Entraves per la porta i mentre signaves el full de guàrdies ja treies *el tema*. En pocs minuts la sala de profes esclatava en esclafits de riures i es convertia en un continu de confessions, xiuxiuejos i esparveraments successius. Sobretot m'agradaven els dies que l'Ester d'economia havia de cobrir guàrdia i marxava, perquè quan hi era sempre intentava monopolitzar la conversa amb els seus judicis o els seus escarafalls sobreactuats. Però bé, ja no tenim sessió carmanyola picant, com deia la Marga. I tu ara te n'has anat a viure aventures a Xile. Quina enveja! En fi, que m'ha

fet molta il·lusió el teu correu. No només per saber de tu, sinó perquè em ve de gust poder seguir parlant de sexe amb algú que em coneix.

La meva notícia és que per fi hem follat. La meva vaga de sexe ha durat 4 mesos, 3 setmanes i 5 dies. Tot va començar fa uns dies. A la nit, vaig arribar a casa i no hi havia ningú; vaig pensar que encara devia ser a la feina. Tinc unes calces mig transparents, de color cru, amb tot d'encaixos i marroquineria fina. No és per res, però em queden d'infart. Em vaig dutxar i perfumar amb una llista de música jazz. La casa era fosca i el carrer, tranquil. Vaig il·luminar l'habitació amb el llum tènue de la tauleta de nit i me les vaig posar davant del mirall. Em vaig mirar el culet i em vaig imaginar (o potser vaig recordar) les seves mans d'amant d'altres temps estrenyent-me'l. Ningú més m'ha tocat mai així. Pressionava la carn amb les polpes dels dits amb una entrega de llop i una delicadesa pròpia de la dansa. No sabies si et deia «no vull que te m'escapis» o bé «vull acaronar-te tota».

En aquella època em tornava boja com parlava. Utilitzava els pronoms d'una manera que em posava calenta. Per exemple, allà on el món diria «Quedem a casa meva?», sempre em deia «Te'm vens a casa meva?». La traducció de «Què has fet avui?» era «Parla'm». I a totes les frases que busquen un segon sentit hi clavava pronoms de tu i jo que davant o

darrere dels verbs feien que em mossegués els llavis morint-me de passió.

I, mira, pensant en aquestes coses em vaig estirar al llit una mica trista. Recordant com era aquell sentir-me desitjada, volia tornar a ser una poma una altra vegada. La meva carn estava tan desaprofitada... M'agrada el meu cos. Em sembla bonic tal com és. M'agrada ensenyar el melic a l'estiu, quan fa calor. M'agrada que em mirin i que les meves amigues m'assenyalin i diguin als altres «has vist que bonica que és la meva amiga?». Em mirava els pits, els braços i les cuixes reposant sobre el cobrellit amb la llum groga i desitjava molt, molt fort que arribés algú per compartir-me. Que entrés algú a l'habitació que em desitgés com jo volia.

Em vaig descobrir les mans al ventre, resseguint cicatrius, pell i camins de plecs fins que vaig arribar als encaixos aspres de les calces sexy. M'encanta el contrast de textures: la pell suau i calenta, la tela insensible i els relleus. Me les vaig acaronar una estona fins que la curiositat dels dits va ser més forta i vaig voler saber si estava mullada. Els conys mullats m'acceleren el cor, no ho puc evitar. Em fan pensar en el mar, en les basses, en la natura indomestica-ble. Em mossegava una mica el llavi i em vaig lliurar al massatge i a la imaginació. El que més m'agrada de masturbar-me és, precisament, que pots pensar en el que vulguis sense sentir-te culpable de res.

Primer em va venir al cap un pit enorme, tan gran com una abraçada. Era d'una mena de geganta asseguda en un tron d'heures, troncs i flors. Tenia un cos molsut, els cabells arrissats i els ulls amb una expressió dolça i vegetal. S'entregava amb els ulls aclucats i un somriure zen. Era com una mena de deessa que donava vida a tota una corrua de gent que feia cua per llepar-la. La seva expressió i la seva respiració es mantenien tranquil·les, mentre, una a una, totes aquelles persones, de manera endreçada i alegre, se li enfilaven pel genoll fins a beure de la llet dels seus pits. Les boques semblaven assedegades i les mans extasiades per l'abundància. Com en una mena de ritual, quan cadascú quedava satisfet de la seva dosi de llet de vida, descendien pel melic i reposaven a l'entrecuix. Ella tenia les cames obertes i ensenyava el sexe preciós, lluent. El ritual acabava amb dues o tres llengües llepant-li el clitoris amb amor i agraïment. Llavors descendien i la roda tornava a començar. I mentre em tocava al llit, jo sentia unes ganexes poderosíssimes d'unir-me a tota aquella gent; d'esperar pacientment i adorar aquell cos gegant que donava vida.

De sobte, vaig sentir una clau que girava al pany de casa i ràpidament vaig calcular què fer amb els 30 o 40 segons que faltaven perquè la persona per qui m'havia posat les calces sexy entrés a l'habitació. Vaig optar per la més absurda de totes les opcions

que em van venir al cap: ficar-me al llit. I en un tres i no res ja era allà a la vora amb cara de «què fa aquesta dona ficada al llit tan d'hora?».

—Que no et trobes bé?

Crec que em va descobrir a la primera, quan em va veure la cara incendiada. Però va fer com si res i em va seguir el joc de mentides:

—Ah, és clar, estàs cansada i t'has ficat al llit perquè feia molt de fred.

Es va treure la jaqueta mentre ho deia i jo vaig protestar perquè no la deixés a l'habitació. (És que té la mania de deixar la roba tirada per tot el pis i cada cosa té el seu lloc, no? No és tan complicat recordar que les jaquetes es deixen a l'entrada.) Però per variar no em va fer cas i, per sorpresa, es va apropar al llit per destapar-me i descobrir-me la mentida sense badar boca. Només va fer un somriure elegant i em va mirar les calces. Em va encerclar amb els braços i es va ficar al llit amb la roba de carrer.

—I les sabates?

Plof, plof. Van caure.

—No sé per què em dius que tens fred, jo et noto tota la pell bullint.

A mode de resposta em vaig girar i li vaig encaixar el cul a la pelvis. Notava el botó i la cremallera dels pantalons, notava la duresa dels texans a les meves cames nues. Volia que m'acaronés sencer tot el cos i que s'aturés el temps. Que no haguéssim de parlar

de feina, ni de què dinariem l'endemà, ni de com organitzaríem el cap de setmana per tal que vinguessin mones pares a dinar i després poguéssim arribar a una festa d'aniversari al vespre. Em va acaronar els cabells. D'allà, les mans van baixar als pits i, llavors, era amb la cara i amb la respiració, que em tocava els cabells. Jo somreia oblidant tots els dies de vaga i m'arapava als seus braços i al seu cap. Pensava: «Per fi ho ha entès. No n'hem hagut de parlar. Per fi sap com ho vull». Vaig imaginar que en els pròxims minuts em preguntaria «què et feies al nostre llit?» o «m'ensenyes el que et feies?».

Però no. Les seves mans van esmunyir-se per sota de les calces i quan van notar l'aigua, el seu cos es va agitar. La respiració s'entretallava i va començar a dir que no aguantava més, que feia molts dies que no follàvem. Mentre deia tot això, les mans em van abandonar per descordar-se els pantalons i quedar-se amb les cames despullades. Em vaig témer el pitjor, però vaig pensar que potser encara hi érem a temps. Potser se'ls ha tret per comoditat. Em vaig voler girar i amb una veu pretesament sensual em va dir que no em girés.

—Així estàs molt bé. —I em va treure les calces d'una estrebada.

Jo m'havia dutxat durant deu minuts, m'havia posat crema i olis pel cos durant deu minuts més, m'havia mirat al mirall i havia buscat les calces a

l'armari cantussejant *Tú que vienes a rondarme* de Maria Arnal. Deu minuts més? I m'havia acaronat i estimat el cos sobre el llit perdent la noció del temps. I tota aquella preparació meticulosa se n'anava en orris en un segon amb les seves manotes. Em va sortir ben decidit:

—No!

I tot es va aturar. Em vaig girar per dedicar-li un ultraraig d'odi amb els ulls. El «No!» semblava que feia tombs i tombs i rebotava per l'habitació. Se li havia esvaït aquella mirada felina i ara tenia al mig de la cara una flor d'incertesa i inseguretat.

Tu deies que si feia vaga de sexe l'hi havia de dir; que si no, es pensaria que no en tenia ganes i prou. Però jo ja em preocupava que s'adonés que sí que en tenia. Totes em dieu que soc molt recargolada, però les relacions llargues i tancades també ho són molt. No volia ser didàctica, me n'he cansat de ser-ho. Necessitava que ho veiés i em demostrés el valor de preguntar què passava. Desitjava molt que m'ho demanés i que ho fes amb amor, amb preocupació, abraçant-me.

Ja feia més de quatre mesos que no ho fèiem i ja havíem tingut alguna escena similar. De vegades al sofà, mirant pel·lícules romànticotes sota la manta en posició yin-yang, em feia massatges als peus i després a les cames. I era evident que els dos cossos cremaven de ganes, però no fèiem res. O una nit, en

una festa, que va deixar la seva colla de xerraires i xemeneies per venir on era jo i ballar amb mi tan a prop, tan a prop. Quan va acabar la cançó va tornar amb els altres, però em mirava de lluny amb uns ulls que em desfeien. De camí a casa, mentre pujàvem les escales i quan em desmaquillava al mirall del lavabo, sentia que m'abrasava encara la seva mirada. Em repetia: «Ara al llit desfarem la tensió». Però quan vaig acabar i vaig entrar a l'habitació vaig descobrir que el llum estava apagat i que ja roncava amb el pijama més infantil del seu armari.

Quan passaven aquestes coses m'agafava molta malícia. Però em compadia de mi mateixa i em donava plaer per compensar. M'he conegut molt durant aquests mesos. Sobretot pel que et deia abans de la imaginació i la masturbació. Com més em masturbo, més descobreixo les meves fantasies sexuals i més lliures són. Quan ho feia al seu costat mentre dormia, jo em preguntava si també devia fer el mateix. «Potser es pensa que ja no m'agrada. Potser es pensa que no vull follar. Però per què coi no m'ho pregunta!?»

Doncs bé, allà ens tens, sota el cobrellit, amb els caps sobresortint un davant de l'altre i mirant-nos desafiants amb un «No!» pul·lulant per la cambra. Em va semblar una persona desconeguda i em va fer adonar-me que no ens coneixem tant, perquè no tenia ni idea de què podia estar pensant en aquell

moment. Desitjava la meua nuesa? Desitjava el seu cos vora el meu? Hi havia un desig, vague, de fer-me mal? O era una altra cosa, potser, impossible?

Aquesta estranyesa va ser el que em va portar a fixar-me millor en la seva cara. Volia dir-me ves a saber què i li havien quedat els llavis desclosos d'una manera que m'incitaven a mossegar-los. Volia tocar-los amb la punta dels dits i posar-los en contacte amb els meus. Es va adonar que els mirava i va fer un gest gairebé imperceptible que consistia en mig mossegar-se els llavis des de dins. Li volia posar el cony a la boca i besar-nos en un petó perpendicular dels seus llavis i amb tot el meu cos. Però estava enfadada i havia de mantenir la posició. Em semblava absurd que no em preguntés res i em mirés amb aquella cara que... que començava a riure? Sí, a riure i riure, descontroladament. Al principi em va descol·locar, però me'l va encomanar una mica. I com que cada vegada reia més i més, doncs vaig acabar rient a cor què vols jo també mentre li picava fluixet al pit —encara tapat amb el jersei— i li vaig dedicar alguns d'aquells insults tan divertits acabats en -ot o en -ús. I així encara reia més i gairebé li queia una llàgrima quan va començar a poder parlar i va aconseguir quequejar que què em passava.

Em vaig quedar en blanc. Després de tantes setmanes esperant la conversa, ara la tenia per fi davant dels morros. Què em passava? Ara em semblava ridícul

no saber què dir, així que vaig esquivar momentàniament i li vaig preguntar si es reia de mi o què.

—No me'n ric de tu! —I vinga a riure una altra vegada! Resulta que li feia gràcia la meva cara—. Sembla un vodevil, una meitat li diu a l'altra que faci el contrari del que vol.

I mira, em va semblar que sí que devia ser divertida la meva cara, sobretot quan va imitar-me i semblava que les faccions se li dividien en dos personatges irreconciliables. Reconec que em sentia exactament així per dins, però no hauria dit mai que això es pogués veure externament.

Una veu molt endins em rescatava una frase d'alguna conversa profunda dels divendres degenerats a l'insti amb vosaltres: «El sexe comença amb el riure». Amb tanta riallada havíem canviat la posició fetal per la de panxa en l'aire amb els braços creuats rere el clatell. Vaig pensar que tenia un cos molt sexy i que volia comptar-li totes les pigues, però en lloc d'això em vaig incorporar per veure-li bé la cara i li vaig anunciar que portàvem exactament quatre mesos, tres setmanes i cinc dies sense fer-ho. Va apartar el cobrellit d'una revolada i amb les cames em va rodejar la cintura:

—Doncs jo diria que ja ho estàvem fent.

Sempre m'han semblat poc atractives algunes mitges nueses. És una mania, em sembla que l'ordre més eròtic per treure's la roba és de dalt a baix.

Quedar-se mig despullat amb només la samarreta no em sembla atractiu. En canvi, quedar-se mig despullat amb només els pantalons sí que ho és. Per això li vaig preguntar si volia que li tragués el jersei. I mentre l'hi treia, quan tenia la roba per la cara, em va tornar a preguntar que què em passava. Sense poder-ho preveure, em va regalar un petó dolcíssim que em va fer venir ganes de plorar i tot. Jo no volia parlar per poder-me contenir el plor i implorava que digués alguna cosa.

—Vols que ho endevini? —i ho deia de tot cor, sense ironia ni amb ànim de jutjar ni res.

Llavors sí que vaig plorar! Només una mica. Li vaig fer que sí amb el cap. Em va agafar les dues mans com perquè el mirés a la cara, però amb el lacrimal inundat no m'hi veia. Per sort va relliscar la primera llàgrima i vaig poder veure que m'estava tornant a imitar amb aquella carota raríssima d'abans. Vaig expulsar les llàgrimes amb un esclafit de riure i va contestar:

—Doncs ho endevinaré! —i ens vam asseure al mig del llit amb les cames plegades com papallones.

—Dona'm les mans. —Em va resseguir amb les polpes dels dits, les línies de la vida dels palmells, la forma de les ungles i el relleu de les venes. Després em va agafar la mà teatralment—: Midons, digau-me sens falta si encara puc comptar amb la vostra mercè? Encara m'estimau? —I es va deixar els meus artells

molt a prop de la boca esperant la resposta. Quan li vaig dir que sí, em va fer una sola besada, allà al dors de la mà, amb uns ulls de satisfacció que se'm van clavar com a fletxes al cor.

Em va agafar un peu i se'l va posar a l'orella. Em vaig deixar caure mentre mantenia una conversa telefònica amb ells (els meus peus). Jo no sentia la veu del meu peu, però pel que vaig poder deduir, li van suggerir que potser jo tenia un embolic amb algú altre. Quan es va acomiadar del peu dret, em va explicar la conversa.

—No, ara mateix no hi ha ningú més.

I em va mossegar el camí des del peu fins al genoll repetint-se aquella frase mot a mot. Es va estirar al meu costat amb cara pensadora.

—T'he fet mal?

Li vaig explicar que m'havia fet mal, però no físicament. M'acaronava la panxa amb una cara molt trista i em va assegurar que no volia fer-me mal per res del món. Ens vam besar. Com una ona expansiva la seva boca va passar de les meves dents al cau de l'orella per xiuxiuejar-me:

—Vull exactament el contrari, vull fer-te gaudir.

Gaudir. I ara era aquesta paraula la que ressonava pels llençols i ens arrelava ben endins. La cara se'm va convertir en lluna. Volia menjar-me tota la seva veu de nit i vam girar al voltant d'un eix invisible entre els nostres cossos. Perseguint-nos la foscor i la llum.

La clavícula, els canells i el melic li feien olor de flors grogues. I quan li tocava les pigues m'apareixien tot de dibuixos zodiacals amagats.

—Em menjaré tots els trossets de xocolata que tens escampats pel cos —vaig dir-li i es va escolar en un fals:

—Socors! Ajudeu-me!

Em vaig entretenir amb dedicació de gourmet a menjar-li tot el cos, per parts i sense pressa. Quan m'afartava el gust dolcet, li feia una pinzellada amb la llengua als llavis i el contrast era deliciós. Gemegava. Em buscava amb la llengua. M'agafava el cap. Li acaronava el cos mentre el llepava. Els cabells queien al voltant del cap com una corona de pessigolles. Volia fondre-m'hi, tocar-li els mugrons petits, les aixelles, les engonals.

Amb cada llepada s'havia anat incorporant al capçal del llit i, de sobte, m'agafava de la cara perquè m'aturés. Ara em semblava una persona totalment diferent, una altra vegada. Vaig veure que hi havia una multitud dins seu i em va excitar moltíssim. Mantenint aquella distància curtíssima vam virar llit enfora. Els peus em tocaven a terra, tenia el cul a la vora del llit i les mans a les seves.

—Et glaçaràs aquí a terra, ara! —Em va aturar amb un somriure a l'altura del meu melic. Semblava una altra vegada que portava l'armadura medieval

del petó al dors de la mà. Jo patia pel seu sexe tan a prop del terra fred.

—Ja sé el que et passa. Vols que ho fem diferent. Vols follar... lent. És això?

I jo també pensava que era això. Volia follar diferent, lent. Però ara veia clar que allò que volia realment era parar atenció. Gaudir del descobriment. Reinventar-nos, explorar-nos, celebrar-nos. Perdre la vergonya. Tot. Tot i res.

I més o menys li vaig dir això. I li vaig dir que em semblava que hi havia moltes persones dins seu que encara no coneixia prou. Mentre li deia aquestes coses, va escalar pels genolls i se'm va penjar al pit. Em succionava suau, però amb devoció, ara un murgó i després l'altre. Les mans calentes em recollien tota, fent pressió només amb les polpes. Va respirar amb el cap recolzat a l'estèrnum. I per acabar el ritual, va reposar la barbeta al matalàs i va encaixar les galtes entre les meves cuixes, que estaven una mica obertes. I mil llengües, totes les que guardava dins, van sortir joioses a llepar-me els llavis, a beure's la saba que em brollava, a acaronar-me el clítoris. Mil llengües que feien cua per estimar-me, per fi, sense pressa. Cadascuna passava amb una intenció diferent. Totes sortien buscant alguna part de mi que prenien. Em sentia abundant. «Jo puc donar-vos amor», pensava, «jo no m'acabo».

Va ser una nit com les del principi, quan només érem amants i no sabíem què més passaria a la nostra història. Em sento voluptuosa i extasiada des de llavors. Em sento desitjada i capritxosa. Em sento viva. Potser sí que soc recargolada i podria haver obtingut el mateix sense la meva vaga dels quatre mesos, tres setmanes i cinc dies. O potser l'hi podria haver dit abans. Fins i tot et diré que no sabia exactament què volia o què no volia. És que simplement volia viure una aventura, crec, i calia anar-la a buscar. Tenia la intuïció que alguna cosa no rutllava com volia quan ho fèiem i no volia parlar-ne per enfadar-nos o per crear mal rotllo. No ho sé, hi ha parts de la conversa que no tenen sentit si les dius en veu alta, però són peces fonamentals del trencaclosques.

En fi, si has arribat fins aquí, espero no haver-te avorrit. Al contrari, la meva intenció era fer-te gaudir una estona amb les petites peripècies del meu entre-cuix. Ja t'explicaré bé allò de l'ou d'obsidiana en un altre correu!

T'estima,

P.

PS: M'encantaria fer nit de pijames amb tu, emborratxar-nos, fumar i explicar-nos marranades. Com abans, ara i sempre.